

Sattner ž njo podaril redek dar, saj enakih del do sedaj nismo imeli. Sattner piše vseskozi resno, kolikor mogoče strogo. Zato pusti spočetka skladba poslušalca hladnega, a ko se vtopi v globoko besedilo, ki je eminentno verskega značaja, pa mora priznati, da je Sattner zadel pravi ton. Semtertje bi si pa le želel nekoliko več krvi. Boj Jeftejevih čet z divjimi Amoniti n. pr. ne prenaša označenega Allegretta. Pospešiti ga je do skrajnih mej izvršljivosti. Orkestru bi dal tu morda hvaležnejšo nalogo. Ista malokrvnost je deloma tudi v usodni daritvi očeta. Kaj lepa in globoka so pa druga mesta, n. pr. molitev, proslava Jefteja i. t. d. Št. 9. me je hotela spomniti s početka na neko znano slovensko solo-pesem; na vsak način pa je vsa Sattnerjeva. Prepričan sem, da si delo ohrani trajno vrednost.

E. Adamič.

Fran Gerbič, 20 moških zborov v slovenskem narodnem značaju. Izdala „Glasbena Matica“ v Ljubljani 1911. Cena 3 K.

Izvemši zadnjih dveh, so vse pesmice pisane v pristrčnem narodnem tonu. Priljubile se bodo takoj vsem moškim zborom. Starček Gerbič je v teh pesmih mlad, vriskajoč fant. Srečen, ki si v pozna leta ohrani tak humor in tako prožnost! V teh zborih se nam Gerbič pokaže v vse drugačni in ne slabi luči, kakor smo ga vajeni iz njegovega najpopularnejšega zbora „Slovanski brod“. S temi srčkanimi pesmicami si je za vselej postavil svetel spomenik med vsemi pevci. To se bo kmalu pokazalo. Te pesmi je pel z narodno dušo in našle bodo pot čimprej tudi v njo. Postati morajo narodna last. Vredno bi bilo spregovoriti kdaj tudi o Gerbiču kot pesniku. -- Zresni se Gerbič v zadnjih dveh: „Povejte, ve planine“ in „Naša lipa“. Prednost dam drugi, ki je posvečena Pevski zvezi moravskih učiteljev. Lepa, močno učinkujoča skladba je to. Ugaja mi zlasti četverospjev, ki pa bi bil mogoče še bolj učinkovit, ako bi ga pel zbor; seveda dober, številen, izvežban zbor, kakor je ravno zbor moravskih učiteljev. Skladatelju Gerbiču je „Glasb. Matica“ izdala to zbirko v spomin na njegovo 70 letnico. Iskreno mu želimo, da bi vse te pesmi čul in še mnogokrat čul!

E. Adamič.

Narodne pesmi za mladino. II. stopnja. Izdal in uredil Janko Žirovnik. Prva stopnja te zbirke je kmalu pošla. Izredno se je priljubila zlasti po šolah, kjer je izpodrinila zlahka „Slavčka“ in še mnoge druge pevske knjige za šolo.

Pesmi so, kajpada, vse narodne ali ponarodele in štejem jim to v dobro, da imajo skoro vse svoje prvotno narodno besedilo. Ne razumem pa, zakaj n. pr. pripiše Žirovnik pesmicama „Rožic ne bom trgala“ in „Kje so moje rožice?“ skladatelja, drugim, n. pr. „Ko dan se zaznava“, „Ptiček prav majhen je“, „Po jezeru“, „Ropoče mlin v dolu“ itd., pa ne. Semtertam bi dvoglasni stavek lahko bil srečnejši in pevnejši. Vendar pa zbirko prav toplo priporočamo zlasti učiteljem, ki jim daje obilo lepega gradiva za pevski pouk.

E. A.

Milan Reizer, Sanje za gosli in klaviř. Nekoliko dolgočasna stvar brez melodije, gibajoča se na par nejasnih tonih. — Ravnoistega skladatelja koračnica, „Veseli Samoborec“ ima dosti več na sebi in je boljša, kakor dokaj drugih še banalnejših koračnic.

E. A.

